

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) ซึ่งกำหนดขึ้นบนพื้นฐานการเสริมสร้างทุนของประเทศทั้งทุนทางสังคม ทุนเศรษฐกิจ และทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เข้มแข็งอย่างต่อเนื่อง ยึดคนเป็นศูนย์กลางการพัฒนาและอัญเชิญ “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” มาเป็นแนวทางปฏิบัติ เพื่อมุ่งสู่ “สังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน” ดังนั้นยุทธศาสตร์การพัฒนาคคนและสังคมไทยจึงให้ความสำคัญลำดับสูงกับการพัฒนาคุณภาพคน เนื่องจาก “คน” เป็นทั้งเป้าหมายสุดท้ายที่จะได้รับผลประโยชน์และผลกระทบจากการพัฒนา ขณะเดียวกันเป็นผู้ขับเคลื่อนการพัฒนาเพื่อไปสู่เป้าประสงค์ที่ต้องการ จึงจำเป็นต้องพัฒนาคุณภาพคนในทุกมิติอย่างสมดุล ทั้งจิตใจ ร่างกาย ความรู้และทักษะความสามารถ ดังนั้น การพัฒนาสังคมและพัฒนาประเทศไทยให้เจริญก้าวหน้าได้นั้น สิ่งที่มีความสำคัญที่สุดและต้องคำนึงถึงเป็นอันดับแรกคือการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ซึ่งถือว่าทรัพยากรมนุษย์เป็นทรัพยากรของประเทศชาติที่มีความจำเป็นต้องพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

รัฐบาลในฐานะองค์กรของรัฐที่มีส่วนในการรับผิดชอบในการพัฒนาประชากรให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี จึงได้ให้ความสำคัญโดยกำหนดแนวทางและนโยบายที่จะมุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนไทยไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไว้ตั้งแต่ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2519-2523) เรื่อยมาจนถึง ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) ซึ่งได้อธิบายความหมายของคุณภาพชีวิตโดยสรุป คือ “การพัฒนาคุณภาพของประชาชนทั้งทางร่างกาย สติปัญญา ความรู้ ความคิด ความสามารถ คุณธรรมและวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านอาชีพและจิตใจเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เป็นการพัฒนาคุณภาพของคนในทุกๆ ขั้นตอนและระดับวัยของชีวิต รัฐบาลจึงได้มอบหมายให้องค์กรของรัฐที่มีหน้าที่ความรับผิดชอบทำงานอย่างจริงจังเพื่อให้ได้มาซึ่งการดำรงชีวิตในสังคมที่ดีขึ้นซึ่งถ้าพิจารณาโดยถ่องแท้แล้ว องค์ประกอบในแง่ของคุณภาพชีวิตจะหาจากกิจกรรมนันทนาการได้เป็นส่วนใหญ่ ซึ่ง เคร้าส์ (Kraus, 1994) ยืนยันในการวิจัยการสำรวจความคิดเห็นของคนอเมริกัน เกี่ยวกับกิจกรรมนันทนาการที่มีส่วนพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลและสังคม โดยเสนอเป็นเปอร์เซ็นต์ที่กิจกรรมนันทนาการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต ดังนี้ (1) การยอมรับตนเองและผู้อื่น 54% (2) ความสัมฤทธิ์ผล 59% (3) สุขภาพกาย 58% (4) ความรักความเข้าใจ 61% (5) อิสรภาพบุคคลและสังคม 71% (6) การมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับกลุ่ม 63% (7) ส่งเสริมสถานภาพ 50% และ (8) ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ 50%

จรวยพร ธรณินทร์ (2533) ได้กล่าวถึง ความสำคัญในเรื่องคุณภาพชีวิตว่าการกีฬาและ นันทนาการสามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตได้ในด้าน สุขภาพ บุคลิกภาพ และลักษณะนิสัย และช่วยพัฒนา เยาวชนและเด็กได้ดังนี้ (1) สามารถแก้ไขปัญหามีประสิทธิภาพ (2) มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (3) มีค่านิยมที่ดี (4) มีเหตุผลเชิงจริยธรรม (5) มีความเข้าใจในพฤติกรรมของมนุษย์ (6) มีสุขภาพ และสมรรถภาพที่ดี และ (7) มีความคาดหวังในอนาคต

จากความสำคัญของนันทนาการ องค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรม แห่งสหประชาชาติ (UNESCO) ได้ประกาศ “ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน” (The Universal Declaration Human Rights) ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับนันทนาการอยู่ 3 มาตรา คือ มาตรา 24 “ทุกคนมี สิทธิที่จะพักผ่อนและใช้เวลาว่าง” มาตรา 26 “การศึกษาเป็นเครื่องช่วยให้มนุษย์พัฒนาทางด้าน บุคลิกภาพ” และมาตรา 27 “ทุกคนมีสิทธิที่จะเข้าร่วมในกิจกรรมของชุมชนด้านวัฒนธรรม ศิลปะ ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ ตลอดจนผลประโยชน์ ที่ได้รับจากกิจกรรมนั้นๆ” (จรินทร์ ธานีรัตน์, 2528)

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าการพัฒนาคนหรือทรัพยากรมนุษย์ให้มีประสิทธิภาพจำเป็นต้องดำเนินงาน ทั้งทางด้านสุขภาพและการศึกษาควบคู่กันไป โดยจะต้องพัฒนาปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบของ บุคลิกภาพหลายด้านพร้อมกัน คือ ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา โดยอาศัยกิจกรรม นันทนาการเป็นสื่อพัฒนาโดยกิจกรรมนันทนาการเป็นกิจกรรมที่คนส่วนใหญ่ปฏิบัติกันในเวลาว่าง ซึ่งเป็นเวลาที่อิสระจากการทำงานประจำ และการประกอบกิจวัตรประจำวันต่างๆ การที่บุคคลได้เข้าไปมี ส่วนร่วมในกิจกรรมนันทนาการนั้นๆจะทำให้เกิดความสุขสนานเพลิดเพลิน ได้ผ่อนคลายความตึง เครียด ช่วยให้มีความสุขกายใจดีมีสุขภาพอนามัยสมบูรณ์ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ มีโอกาสแสดง ความสามารถพิเศษ เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความอิสระ และก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีต่อกัน

นิสิตนักศึกษานั้นจัดได้ว่า เป็นประชากรวัยแรงงานช่วงต้นของประชากรในวัยแรงงานทั้งหมด รวมทั้งมีความพร้อมทางด้านเจริญพันธุ์ ซึ่งจะกลายเป็นผู้ใหญ่ในระยะเวลาอันใกล้นี้ และสามารถกล่าว ได้ว่า นิสิต นักศึกษา คืออนาคตของชาติ เพราะเยาวชนเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนา เศรษฐกิจ สังคม และการเมือง การปกครองของประเทศชาติ นิสิต นักศึกษาจึงเป็นทรัพยากรที่มีความสำคัญมากในส่วน หนึ่งของประเทศ และมีความจำเป็นจะต้องพัฒนาให้เป็นคนดี มีความประพฤติที่เรียบร้อย และมีความรู้ ความสามารถอยู่ในกรอบประเพณีอันดีงาม มีวินัยเป็นของตนเอง สามารถบำเพ็ญประโยชน์ต่อส่วนรวม ในการพัฒนาบุคลิกภาพทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญานั้น จะทำให้นิสิตนักศึกษา มีโอกาสในการพัฒนาบุคลิกภาพ มีความสามารถในการคิดเสริมสร้างค่านิยมทางวัฒนธรรม จริยธรรม และการรับผิดชอบต่อสังคม นิสิต นักศึกษาจึงพึงมีโอกาสนในการพัฒนาตนเองด้วยการมีส่วนร่วม ในกิจกรรมศิลปะ กีฬา และกิจกรรมนันทนาการต่างๆ ที่เป็นนิสิต นักศึกษาจึงมีความสำคัญยิ่งใน การพัฒนาคนเพื่อเตรียมความพร้อมออกสู่สังคมใหญ่และเพื่อการทำงาน

กิจกรรมนันทนาการในยามว่างจึงนับว่ามีความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชากรในชาติและความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติเป็นอย่างยิ่ง ถ้าประชากรที่เป็นทรัพยากรสำคัญของชาติรู้จักใช้เวลาว่างได้อย่างถูกต้องเหมาะสมจะก่อประโยชน์ให้กับตนเองและสังคมและหากจะกล่าวถึงทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญของชาติ “นิสิต” หรือ “นักศึกษา” จัดเป็นทรัพยากรของชาติที่สำคัญอย่างมาก เพราะนิสิต นักศึกษาหมายถึงผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาบัณฑิต ในสถาบันอุดมศึกษา ทั้งนี้ นิสิต นักศึกษา ล้วนเป็นทรัพยากรของชาติที่สำคัญยิ่ง ในอนาคตอันใกล้ หลังจากสำเร็จการศึกษาจากรั้วของสถาบันและได้ออกไปทำงาน รับผิดชอบและประเทศชาติ ในปัจจุบันประเทศไทยเป็นประเทศที่กำลังพัฒนาอย่างต่อเนื่องทั้งทางด้านเศรษฐกิจสังคมและการศึกษา ดังกล่าวว่ปณิธานการพัฒนาบัณฑิตอุดมคติไทย ที่กล่าวไว้ว่า “นิสิต นักศึกษา คือ หัวใจของมหาวิทยาลัย บัณฑิตอุดมศึกษาไทย คือ หัวใจของประเทศ” สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของนิสิต นักศึกษาเป็นอย่างยิ่ง เป็นการย้ำให้เห็นว่าการพัฒนา นิสิต นักศึกษาในวันนี้ จึงมีความหมายต่อการดำรงอยู่ในการพัฒนาประเทศ และการพัฒนากำลังคนในประเทศให้เป็นผู้มีประสิทธิภาพนั้น กระบวนการส่งเสริมให้ประชากร มีความรู้ ความเข้าใจ มีเหตุผล มีทัศนคติที่ดี มีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคมและจะต้องอาศัยองค์ประกอบและปัจจัยหลายอย่างในการพัฒนาประเทศ ปัจจัยเหล่านี้ ล้วนขึ้นอยู่กับคุณภาพและประสิทธิภาพของประชากรเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ซึ่งแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 ให้ความสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยการกำหนดแนวทางการพัฒนาการศึกษาซึ่งจักทำให้เกิดการพัฒนาคุณภาพประชากรให้มีคุณภาพเพื่อเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาสังคม เศรษฐกิจและชาติต่อไปจึงสามารถกล่าวได้ว่าการศึกษามีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาคน เป็นกระบวนการให้เกิดความรู้ความสามารถโดยการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นการจัดการศึกษาที่มุ่งให้ผู้เรียนมีการพัฒนาด้านสติปัญญาและสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตจากการเข้าร่วมกิจกรรม ต่างๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์จริงซึ่งการศึกษาระดับอุดมศึกษานั้นนอกจากที่นิสิต นักศึกษาจะใช้เวลาในการศึกษาเพื่อหาความรู้ตามหลักสูตรของมหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ นิสิตนักศึกษายังใช้เวลาในห้องเรียนในการทบทวนความรู้แล้ว ยังจำเป็นต้องใช้เวลาในห้องเรียนไปกับการประกอบ “กิจกรรม” “นันทนาการ” อื่นๆ ใน “เวลาว่าง” ทั้งนี้เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์และพัฒนาตนเองทั้งในด้าน ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ตามที่ ก๊อดเบย์และปาร์กเกอร์ (Godbey and Parker, 1972) ได้ให้ความสำคัญและความหมายของการใช้เวลาว่างไว้ว่า “การใช้เวลาว่างสำคัญอย่างยิ่งเพราะเป็นช่วงที่บุคคลใช้เวลาเพื่อตนเองอย่างเต็มที่หลังจากเสร็จจากการทำงานประจำและการทำกิจกรรมที่ผูกมัดต่างๆแล้วนอกจากใช้เวลาว่างและนันทนาการยังช่วยสร้างพื้นฐานของคนเกี่ยวกับความต้องการและที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นคือการที่บุคคลได้เข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวกับการออกกำลังกายการเล่นกีฬา ศิลปะ วิทยาศาสตร์และธรรมชาติต่างๆซึ่งจะทำให้เขาเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ได้ผ่อนคลายความตึงเครียด มีโอกาสแสดงความสามารถพิเศษ และมีความเป็นอิสระ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ เป็นความต้องการของมนุษย์ที่อยู่ใน

สังคมต่าง ๆ ทั่วไป กิจกรรมนันทนาการและ กิจกรรมในเวลาว่างจึงมีความสำคัญต่อทุกคนทั้งในเมือง และในชนบท และยังเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประชาชนในประเทศอีกด้วย

ความสำคัญของกิจกรรมนันทนาการล้วนเป็นกิจกรรมที่มนุษย์ทุกเพศวัยต้องทำในเวลาที่มีเวลาว่างซึ่งจักต้องเป็นการกระทำที่พึงประสงค์ทางสังคมดังนั้นการใช้เวลาในการศึกษาเล่าเรียนในห้องเรียน และประกอบกิจกรรมนันทนาการของนิสิตนักศึกษาจึงควบคู่ไปกับการดำเนินชีวิตหรือการทำกิจวัตรประจำวันตามปกติโดย “กิจกรรมนันทนาการ” ก่อให้เกิดประโยชน์ที่ผู้เข้าร่วมจะได้รับ คือ การพัฒนา อารมณ์สุข สงบ และเน้นการมีส่วนร่วมในกิจกรรม เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล ส่งเสริม สุขภาพจิตและความสมดุลระหว่างกายและจิต ลดความเครียด ความวิตกกังวลจากการศึกษาเล่าเรียน อีกทั้งยังเป็นการพัฒนาในด้านต่างๆของตัวนิสิต นักศึกษาเอง

กล่าวโดยสรุป กิจกรรมนันทนาการจะก่อประโยชน์แก่นิสิตนักศึกษาอย่างยิ่ง ซึ่งกลุ่มนิสิต นักศึกษาจัดเป็นประชากรในกลุ่มเยาวชนที่จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติในอนาคต จึงมีความสำคัญควรค่าแก่การศึกษาอย่างยิ่ง เนื่องจากยังไม่มียานวิจัยที่ศึกษา พฤติกรรมการมีส่วนร่วม ในกิจกรรมนันทนาการของนิสิต นักศึกษาในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึง พฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนันทนาการของนิสิตนักศึกษาในกรุงเทพมหานคร โดยการวิจัย ครั้งนี้มุ่งเน้นศึกษามีส่วนร่วมกิจกรรมนันทนาการประเภทต่างๆและปัจจัยภายนอก ได้แก่ เพศ รายได้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนันทนาการของนิสิตนักศึกษา ในเวลาว่างจากการเรียนตามปกติ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนานิสิต นักศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนันทนาการของนิสิตนักศึกษาใน กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนันทนาการของ นิสิต นักศึกษาในกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนันทนาการ ของนิสิต นักศึกษา โดยทำการศึกษาโดยใช้แบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างนิสิต นักศึกษา ตัวแปรที่ศึกษาประกอบด้วย ตัวแปรอิสระ คือ เพศ รายได้ (ต่อเดือน) ผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน ของนิสิต นักศึกษาที่ศึกษาในกรุงเทพ มหานคร

ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนันทนาการ โดยการวิจัยครั้งนี้มุ่งทำการศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระกับพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนันทนาการของนิสิต นักศึกษาในกรุงเทพมหานคร

2. ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษา วิเคราะห์พฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนันทนาการของนิสิต นักศึกษาในกรุงเทพมหานคร ด้านต่าง ๆ ดังนี้

2.1 การมีส่วนร่วมหรือไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมนันทนาการทั้ง 10 ประเภท

2.2 ประเภทของกิจกรรมนันทนาการที่มีส่วนร่วมมากที่สุด

2.3 ความถี่ในการมีส่วนร่วมกิจกรรม(วัน/สัปดาห์)

2.4 ระยะเวลาที่มีส่วนร่วม (ชั่วโมง/วัน)

2.5 ปัจจัยภายนอก คือ เพศ รายได้ (ต่อเดือน) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนิสิต นักศึกษาในกรุงเทพมหานคร ที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนันทนาการทั้ง 10 ประเภท

3. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิต นักศึกษาทั้งเพศชาย เพศหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยถือว่าข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างนิสิต นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม เป็นข้อมูลที่เชื่อถือได้และตรงกับความเป็นจริงในขณะนั้น

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

พฤติกรรม หมายถึงพฤติกรรม หมายถึง การกระทำทั้งสังเกตได้ หรือสังเกตไม่ได้เพื่อสนองความต้องการ

การมีส่วนร่วม หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกโดยตรงและหรือโดยอ้อม

พฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนันทนาการ หมายถึง การกระทำขณะที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมนันทนาการประเภทต่างๆ ทั้งการมีส่วนร่วมโดยตรงหรือโดยอ้อม

กิจกรรมนันทนาการ หมายถึง กิจกรรมใดๆที่นิสิตนักศึกษาสามารถเข้าร่วมได้ในเวลาว่างหลังจากเวลาเลิกเรียนและในวันหยุดปกติและวันหยุดนักขัตฤกษ์ กระทำขึ้นเพื่อผ่อนคลายความเครียด หรือเพื่อพักผ่อนหย่อนใจของบุคคล หรือของกลุ่ม เป็นการกระทำตามความสนใจ ความสนุก และความสบายใจของตนเอง โดยมีได้มีการบังคับหรือมิได้กระทำเพื่อแข่งขันเอารางวัล ซึ่งในงานวิจัยนี้ ประกอบไปด้วย (1) กิจกรรมนันทนาการประเภทศิลปหัตถกรรม (2) กิจกรรมนันทนาการเกมกีฬา (3) กิจกรรมนันทนาการการเดินร่ำ (4) กิจกรรมนันทนาการท่องเที่ยวทัศนศึกษา

(5) กิจกรรมนันทนาการพัฒนาจิตใจและความสงบสุข (6) กิจกรรมนันทนาการการละคร (7) กิจกรรมนันทนาการงานอดิเรก (8) กิจกรรมนันทนาการดนตรีและร้องเพลง (9) นันทนาการกลางแจ้ง/นอกเมือง และ (10) กิจกรรมนันทนาการวรรณกรรม (อ่าน พูด เขียน)

นิสิตนักศึกษา หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2549 ในระดับชั้นปริญญาตรีทั้งมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

มหาวิทยาลัย หมายถึง สถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนในระดับปริญญาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยของรัฐ หมายถึง มหาวิทยาลัยรัฐบาลที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร

มหาวิทยาลัยเอกชน หมายถึง มหาวิทยาลัยเอกชนที่อยู่ในกำกับของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการเรียนเฉลี่ยสะสมของนิสิต นักศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ) ประกอบด้วย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ต่ำ หมายถึง ผลการเรียนเฉลี่ยสะสม ตั้งแต่ 1.00-1.99

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง หมายถึง ผลการเรียนเฉลี่ยสะสม ตั้งแต่ 2.00-2.99

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หมายถึง ผลการเรียนเฉลี่ยสะสม ตั้งแต่ 3.00-4.00

ปัญหาการวิจัย

นิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครมีพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนันทนาการอย่างไร และปัจจัยภายนอก คือ เพศ รายได้ (ต่อเดือน) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนิสิตนักศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนันทนาการของนิสิต นักศึกษาในกรุงเทพมหานครอย่างไร

ข้อจำกัดของการวิจัย

จากขอบเขตดังกล่าวการวิจัยครั้งนี้มีข้อจำกัด เนื่องจากมุ่งศึกษาในกลุ่ม นิสิต นักศึกษา มหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชนในกรุงเทพมหานครเท่านั้น ดังนั้นจึงไม่สามารถนำผลของการวิจัยครั้งนี้ไปอธิบายพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนันทนาการของนิสิต นักศึกษาได้อย่างครอบคลุมทั่วประเทศ

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทราบถึงพฤติกรรมการณ์มีส่วนร่วมในกิจกรรมนันทนาการของนิสิตนักศึกษาที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรัฐและเอกชนในกรุงเทพมหานคร
2. ทราบถึงปัจจัยภายนอกที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการณ์มีส่วนร่วมในกิจกรรมนันทนาการของนิสิต นักศึกษาในกรุงเทพมหานคร
3. เป็นแนวทางให้กับมหาวิทยาลัย หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้ส่งเสริมกิจกรรมนันทนาการทั้งภายในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษาตามความต้องการและเหมาะสมได้อย่างถูกต้องกับสภาพความเป็นอยู่จริง